

Prohrajeme svou budoucnost?

Ulrich Parzany, ProChrist 10. 10. 2013

„Co by bylo, kdyby konec nebyl konec, ale nový začátek?“ Doufám, že jste dnes večer pochopili, co znamená ProChrist, a že ta píseň se velmi dobře hodí pro poslední večer ProChristu.

Rád bych řekl těm, kdo jsou tu dnes poprvé a už teď - po tom, co dosud slyšeli - říkají, že kdyby o tom věděli už před týdnem, mohli jít na osm večerů: Neplačte, pokračujeme. Tady ve Stuttgartu i na přenosových místech. Slyšeli jsme od řady lidí, jak to u nich vypadá. Pokračuje to. A i když je nesmírně krásné, že máme tento týden s velkou akcí, slavnostní hudbou, velmi zajímavými hosty a spoustou lidí, důležité otázky života je potřeba řešit uprostřed všedního dne. Je potřeba o tom mluvit, přemýšlet, hledat orientaci - a na to jsou velmi dobré diskusní kroužky, kurzy víry a podobně.

Velmi vás prosím, využijte tuto příležitost. Jsem nadšený z toho, kolik se toho nabízí jenom tady ve Stuttgartu. Věřím, že neexistuje přenosové místo, kde by taková nabídka, kde by to tak také nebylo, teď nebo v blízké budoucnosti. A pokud sedíte u televize a říkáte si: Co já?, zavolejte naši horkou linku, a tam se to dovíte. S televizí si totiž moc nepopovídáte. Těžko se s ní dá třeba líbat. Jistě se to dá, proti gustu žádný dišputát. Objímat se je taky lepší s živým člověkem. Rádi vám pomůžeme. To je to první.

To druhé: Že ProChrist bude pokračovat, jste už také slyšeli. A ti, kdo za to mají odpovědnost, už rozhodli jak. Je to dobře naplánované, skvělé nápady, je tu skvělý tým pod vedením Dr. Wernera Rollanda, který chce přinášet evangelium lidem. Jeho manželka Elke Werner k němu také patří, stejně jako Steffen Kern. Nebylo to na začátku týdne skvěle zrežirované? Bylo potřeba, abyste poznali jednoho z těchto nových lidí. Steffene, ještě jednou srdečně děkuji. Samozřejmě jsem vám mohl dopřát, abyste poznali taky Dr. Matthiase Clausena, který sem také přijel a byl by se zapojil, já jsem ale žel opět ožil. Škoda. Byla to moje povinnost.

Proto tu zůstává trochu napětí a tyto nové lidi budete muset poznat. Prosím vás, zvete je, a podporujte je, pokud máte odpovědnost ve sboru nebo nějaké skupině nebo církvi, stůjte za těmito lidmi, kteří jsou připraveni zvěstovat evangelium na veřejnosti. Je to nutné. Nepotřebujeme křesťanské sbory, které jsou vlažné, syté a uhlazené, ale takové sbory, které umí udělat rozruch. A tito lidé vám s tím pomohou. Jděte na veřejnost, aby se něco začalo hýbat. V Německu i v Evropě. O mě si nedělejte žádné starosti, dokud mi Bůh dá dýchat a stát, budu samozřejmě kázat evangelium, kde jen budu moci.

Téma dnešního večera: Prohrajeme budoucnost? zní trochu hroživě. Člověka napadne: Je život kasino? Kde všechno vsadíme a je to všechno pryč, je to fuč? Prohrát budoucnost přece znamená, že to, co děláme právě teď, v přítomnosti, nebo co neděláme, rozhoduje o tom, zda budeme mít nadějnou budoucnost nebo ne. Možná jsou tu mezi vámi mnozí, kdo říkají: Už je příliš pozdě. Poté, co všechno se v mém životě stalo, nebo co jsem udělal nebo vytrpěl, je už budoucnost dávno prohraná. A ještě bolestivější je, když si člověk musí říci: Prohrál jsem budoucnost svých dětí, své rodiny.

Je tu tedy ve hře skutečně velmi mnoho. Především jde, což je docela lidské, o osobní budoucnost, s milovanými lidmi, dětmi a tak dále, to je člověku nejbližší. A pak jsou tu i širší kruhy, které se nás také týkají. Týká se nás i veliké souvislosti. A i to je zajímavé.

Před 50 lety, asi málokdo si to pamatujete, jen vy stejně staří jako já, ale možná jste o tom četli, vznikla proslulá zpráva Římského klubu (Club of Rome). Zveřejnil ji vědec, profesor Dennis Meadows pod titulem: Hranice růstu. Napsal tehdy, že jestli nedojde k drastickým změnám, pokud jde o zdroje, suroviny, růst populace a výživu a dojde kolem roku 20100 ke kolapsu světového hospodářství.

V loňském roce slavila tato zpráva padesátku a v novinách jste si mohli přečíst rozhovory s profesorem Meadowsem. Ve Frankfurter Allgemeine Zeitung jsem si četl takový rozhovor v prosinci, a Meadows říkal velmi pesimisticky: „Lidstvo své problémy nezvládá. Dnes bychom měli dělat velmi bolestná opatření, ze kterých budou profitovat budoucí generace. A pak ještě jeden doslovný citát: „Demokratické systémy jsou zjevně neschopné motivovat lidi k takovému jednání.“

Každý z nás se může zeptat sám sebe, zda bychom volili politika, který by prosazoval opatření přinášející skutečně bolestné zásahy a škrt. Aby se našim dětem a vnukům snad nevedlo hůř. Meadows říká, že demokratické systémy jsou evidentně neschopné motivovat lidi k takovému jednání. A pokračuje - a to mnou otřásl, slyšet to od člověka, který věnoval život přemýšlení o budoucnosti - a říká: Nemám žádný koncept, plán, upřímně řečeno, nevím, co se stane, je to jako na horské dráze. A já si říkal: Horská dráha. To mi vždycky připadalo zajímavé. Když už jsem v nějakém zábavním parku, jdu nejraději na horskou dráhu.

Nemá to rád každý, někomu se tam dělá špatně. Ale tyhle pocity nevolnosti, když člověk jakoby padá a pak zase stoupá nahoru, ty zase přejdou. To mrazení je skvělé. Ve skutečném životě to ale tak příjemné není. Jízda na horské dráze, když člověk neví, kam se to zvrtně. A člověk chce vědět, kam to pojede. Jak ale zjistit, kam to celé směřuje?

Řadu věcí víme. Ať se ti, kdo budou tuto budoucnost vytvářet, už narodili nebo ne. Ale máme za sebou zkušenost 20. století. Začátek 20. století, to je dobré si připomenout, byl dobou velkého rozvoje. Věda a technika se bouřlivě rozvíjela a lidé měli pocit: Máme to pod kontrolou, víme o tolik víc, než dříve, všechno zvládneme. A vznikaly prognózy, jak bude vypadat 20. století a budoucnost. O dobrých sto let později se můžeme podívat, jak se to naplnilo. Dost hrozné. Ani jedna z klíčových událostí, ani jediná věc, která skutečně ovlivnila průběh 20. století, nebyla předpovězena. Ani hrůzy 2. světové války, ani teror národního socialismu, masové vraždění Židů, ale ani pád komunismu. Ani celosvětový nástup islámu od 70. let. Ani vynález internetu, který totálně změnil náš globální svět. Ani náznakem. Ani pád berlínské zdi, ani pád železné opony. Nic, vůbec nic. To je důvod k zamyšlení.

Ti, kdo se zabývali prognózami budoucnosti, jsou dnes sami velmi sebekritičtí a radí k opatrnosti. Buďte velmi skeptičtí především tam, kde se používají vědecké teorie a matematické formule, to vás jenom mate. Všichni tápeme jako v mlze. Vypočítat totiž dokážeme pouze průměry z minulosti. Ale život, jako osobní a soukromý, tak globální, neurčují průměry, které se pravidelně opakují. Ale výjimky, tsunami, zemětřesení, které přichází každých 500 let. A co není možné předpovědět. A proto jsou prognózy k ničemu. Protože všechno je jinak, než si člověk myslí.

Ale co s tím? Musíme se přece snažit, jak nejlépe to jde. Samozřejmě se musíme snažit. Možná s tím na základě toho všeho řeknete: Co máš dnes večer za lubem? A já jsem si samozřejmě kladl otázku, jak se mám s ohledem na tuto skutečnost, před vás postavit a mluvit o budoucnosti. Vím víc, než druzí? Nesmysl, samozřejmě, že ne. Nemám ani doktorský titul, nejsem profesor. A to je v Německu nejvyšší meta, které může člověk v životě dosáhnout. Jsem docela obyčejný člověk, pokouším se myslet hlavou a nos používám ke smrkání.

Docela mi stačí, že jsem se dověděl, že došlo k průlomům v medicíně a nově se přišlo na to, že hlava není jen na česání. Že se dá použít taky na myšlení. A budu nadšený, pokud se tato informace dostane mezi lidi. Daruj nám mozek, Bože, moc ho potřebujeme.

Nejsem člověk, který by vám chtěl zavalovat nějakými moudry. Proto vám dlužím vysvětlení, jak to že se vůbec odvažuji stát tady a hned odsud nezmizím. Říkám docela otevřeně, že mám jeden jediný důvod. Protože Ježíš Kristus vstal z mrtvých. Protože Bůh ho, ukřižovaného Ježíše, kterého pohrbili, a byl nadobro mrtvý, vzkřísil z hrobu. A od té chvíle víme, že je tu někdo, kdo - když mluví - nemluví jen o svých přáních a obavách. To je to jediné, čeho jsme schopni my. Optimisté zveličují svá přání, pesimisté svoje obavy, a podle toho je pak i prognóza budoucnosti růžová nebo temná. Ani nám nic jiného nezbyvá, protože nevíme, co přijde zítra.

Jediný, kdo to ví, kdo přichází z druhé strany smrti, kdo přichází ze světa mimo prostor a čas, kdo ví, co bylo a co je ve věčnosti, je ten, kterého Bůh vzkřísil. Ví, o čem mluví. Docela otevřeně vám říkám, že s tím, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, stojí a padá celá křesťanská víra.

Byl jednou jeden člověk, velmi kritický, naprosto to odmítal, mladý intelektuál, považoval za odporné, co ti šílenci vykládali o Ježíši. Absurdní příběh o tom, že někdo, koho popravili na kříži, kdo se nedokázal ubránit, a kdo údajně vstal z mrtvých a má být díky tomu řešením všech lidských problémů, osobních i celého světa. Považoval to za tak troufalé, tak nebezpečné, za takové ohrožení, že si říkal, že je to potřeba okamžitě zarazit. A i kdyby měl mít člověk krev na rukou, je nutné to všechno vytrhat i s kořeny. Byl to mladý intelektuál, jménem Saul. Pronásledoval křesťany. A pak se se vzkříšeným Ježíšem setkal na jedné ze svých trestných výprav, kdy chtěl zatočit s křesťany v syrském hlavním městě Damašku. Potkal toho, kterého považoval za naprostou špínu, Ježíše. Sauli, proč mne pronásleduješ. Saul spadl ze sedla. Doopravdy i v přeneseném slova smyslu. Oslepl, slyší hlas, ale když se zase zvedl, nic neviděl. Ježíš s ním mluví a volá ho. Pak Saul seděl tři dny bez jídla a pití v zadní místnosti nějakého domu v Damašku, až k němu přišel jeden trochu nesmělý křesťan, kterého poslal Ježíš. Ten na něho vložil ruce a řekl: Milý bratře Saule. Tomuhle vrahovi, který zavíral křesťany do vězení, který měl na rukách krev. A který poznal, že ukřižovaný Ježíš vstal z mrtvých. Skrze tohoto člověka vstoupila do života mladého Saula neuvěřitelná síla. Zakusil odpuštění svých hříchů, a pochopil, že všechno, co si myslel o Bohu, bylo naprosto falešné.

V ukřižovaném Ježíši, kterého Bůh vzkřísil z mrtvých, zjevuje Bůh svoji tvář i svoje srdce. Tento kříž je ústředním orientačním bohem světových dějů i mého života. A tímto okamžikem se tento muž stal vášnivým poslem s obrovským okruhem působnosti, a nesl tuto zvěst do celého světa i do Evropy. Umíte si jistě představit, taková proměna, kterou zakusili ti, kdo žili v nepřátelství vůči Ježíši, změ-

nila celý jejich život, nejenom hlavu, ale celou jejich existenci. Velmi důsledně promýšlejí, co to znamená. Nechtějí se stavět jen na nějakých pocitech, ty nestačí, ty zmizí při prvním bolení zubů. Víra, která staví jen na pocitech, nevydrží ani týden. S takovou vírou se nedá zvládnout rakovina, s takovou vírou se nedá umírat. Nelze s ní obstát ve skutečných výzvách života. Je dobrá jen při pěkném počasím, na procházku, jinak je k ničemu.

Když čtete 1. epistolu Korintským, první dopis, který píše Pavel křesťanskému sboru v Korintu, cítíte něco z této důkladnosti a radikality, se kterou staví tuto otázku. Přečtu vám několik vět z 15. kapitoly. Velmi vám doporučuji, abyste si to přečetli i sami. Nový zákon, 1. epistola Korintským, 15. kapitola. Osmapadesát veršů. Velmi silná kapitola. Až si to přečtete, budete vědět, o co skutečně jde.

Přečtu vám několik vět. Pavel píše: Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem - tedy tak, jak to Bůh ohlásil ve Starém zákoně. Není to nějaká shoda náhod, ale Boží záměr. Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Kéfasovi. Kéfas je hebrejské jméno Petr. Petr znamená aramejsky skála. Kéfas. Potom se ukázal Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakubovi. To je ten, který později vedl jeruzalémský sbor, Ježíšův tělesný bratr, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně, říká Pavel. Tenhle vzkříšený Ježíš, kterého jsem považoval za hloupost, za pohádku. Toho Bůh vzkřísil. A on se ukázal různým lidem na různých místech, nezávisle na sobě. Hodně pochybovali. Když si přečtete pozorně biblické zprávy, jsou hodně vzrušené, uvidíte, že ti lidé pochybovali. Je to přelud nebo něco takového? Pochybovali, jestli je to pravda.

Není se čemu divit, protože to byl skutečný zázrak. Viděli, že Ježíšovo vzkříšení není jen nějaké znovuoživení domněle mrtvého, ke kterému občas dojde v nemocnici, že se někdo znovu probere k životu. To je návrat do života, který ale jednou opět skončí smrtí. Není to nějaké zásadní prolomení hranic smrti. Ježíšovo vzkříšení má docela jinou kvalitu. Je to stvořitelství Boží čin na Ježíšově mrtvém těle, jeho návrat do světa a skutečnosti Stvořitele. Prolomení hradeb smrti, takže smrt ztrácí svoji vládu. Neexistuje nic srovnatelného.

V téže kapitole Bible říká, v 1. Korintským 15, že další pokračování nastane, až Kristus přijde. Zavolá mrtvé z hrobů, vzkřísí mrtvé. A budou soudit. To je pokračování tohoto dění.

Je jasné, že se to tu nemyslí v přeneseném slova smyslu, jako když se říkává, že milovaný člověk, třeba dědeček, dál žije v našich vzpomínkách. Bývá to na pohřebních oznámeních. Fanoušci Michaela Jacksona říkají, že Michael žije. Velcí příznivci Goetheho říkají, že Johann Wolfgang von Goethe žije, i když víme, že je dočista mrtvý. Myslí tím, že žije v našich srdcích svou literaturou a krásou svých veršů, svými básněmi, to že v nás žije dál. Ale každý ví, jak je to míněno. Ne doopravdy, ale v přeneseném slova smyslu.

Pavel tu říká: O tomhle nemluví. Ježíš se zjevil na různých místech různým lidem, aby věděli, že to co Bůh udělal, je akt Stvořitele, nadřazený veškerému lidskému chápání a víře. Není to nějaká naše smyšlenka: Víte, co, povím vám pohádku, ale je hluboce moudrá. Není to tak, že celá ta věc s Ježíšem pokračuje, díky zbožné legendě, že vstal z mrtvých. Dodnes existují lidé, kteří tvrdí takové nesmysly. Bible je ale brutálně realistická a říká, že je to akt stvoření, který jde nad všechno lidské myšlení, chápání, víru a mluvení. Bůh ho vzkřísil. To je Boží čin.

Pavel to tu vysvětluje, přečtete si to. Protože i v Korintu byli lidé, kteří říkali, že je tomu potřeba rozumět obrazně, že vzkříšení mrtvých je duchovní skutečnost. Že jsme v jistém smyslu všichni vstali z mrtvých a tak podobně. Tohle tvrdí spousta lidí, pokud nemají všech pět pohromadě. Život vás velmi rychle semele, když nejste vzkříšení. I to se v Korintu říkalo. A tak to Pavel musel uvést na pravou míru.

A tak říká: Jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra. Neříká: Zda byl hrob prázdný a Ježíš vstal z mrtvých, není až tak důležité, hlavně když žije ve vás a ve vaší víře. Právě naopak. Pokud nebyl vzkříšen, je vaše víra jen pouhý vzduch. Věříte něčemu, co neexistuje. Jste napálení lháři, doslova tak to říká. A my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých. Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. Tedy ti, kdo zemřeli s takovou vírou, jsou ztraceni. Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!

Nepomůže žít se lží, i když je to zbožná lež. Člověk potřebuje jiný, stabilní základ pod nohama pro život i smrt. Taková je Bible. Proto jí mám tak rád, protože je tak realistická, a zcela vymazává všechny ty zbožné, náboženské žvásty, které jsou dnes tak zbožné. Žijte skutečností, jaká je. A po-

kud žádný Bůh není, žijte bez Boha. Kdyby nebyla přemožena smrt, byli by červi to poslední, co nás čeká. Žijte s tím a neobelhávejte se zbožnými kecy, nenechte ochromit. Karl Marx to prohlédl, podíval se do Evropy a řekl: Náboženství je opium lidstva! Vymysleli si víru, která je ochromuje, nechtějí cítit tuhle bolest. On to pochopil. V Bibli ale žádné opiové náboženství nenajdete.

A právě tady je ono tajemství: jestli vstal Ježíš z mrtvých, můžete přijít i se svými pochybnostmi, se svým radikálními otázkami, se svým nepřátelstvím, pokud to v sobě máte, říká Pavel. A říci: Ježíši, tady jsem! Chci žít, ale chci znát pravdu. Tak jak o tom mluvil Klaus-Dieter John, radikální otázky: Bože, chci, chci tě poznat, zakusit, chci vědět, jak na tom jsem. S Bohem můžete takto mluvit.

Ježíš řekl: Kdo hledá, ten nalézá, kdo klepe, tomu bude otevřeno, kdo prosí, tomu bude dáno. Můžeš přijít. Proto říkáme: Pochybnosti. Ano! Klad'te radikální otázky. Pochybovat je škodlivé jen v případě, když člověk nechce odpovědi a své otázky. I to se stává, že lidé mají svoje otázky, své pochybnosti, a pak jsou uražení, když dostanou odpověď, protože žádnou odpověď nechtěli, libují si ve svých pochybnostech, nosí si je sebou jako nějaké medaile a žádné odpovědi nechtějí, chtějí si své pochybnosti hýčkat a vůbec ne něco radikálně hledat. Radikální otázky vám neuškodí, pomohou vám k víře v živého Boha.

Vůbec byste neměli věřit příliš lehkomyšlně. Vlastně ani nejsme schopni klást dostatečně radikální otázky, které jsou až na dřeň. Pokud se budete radikálně ptát, Ježíš slíbil, že vám daruje jistotu, že žije. Jak to udělá, může být velmi různé, ale slíbil to ve svém slovu.

Než se posunu dál do budoucnosti, že je to velmi složité: Nemusíte jen souhlasně přikyvovat a všechno spolknout, ale smíte a máte se ptát a hledat. Je tu veliké zaslíbení. Protože Ježíš vstal z mrtvých a žije a dosvědčí se v našem životě. Počítáme s tím dnes večer. Neodvážil bych se vás oslovit, pokud bych nepočítal s tím, co Ježíš slíbil svým poslům, svým učedníkům. Doslova, jeho vlastními slovy: Kdo slyší vás, slyší mne, a kdo odmítá vás, odmítá mne. A proto k vám mluvím, protože se spoléhám na toto Ježíšovo slovo, na to, že prochází tady mezi řadami, že si sedá na gauč vedle vás před televizí, takže cítíte, takže cítíte, že je tady a že se ho smíte ptát!

A protože přemohl hradby smrti, může vám říci, co přinese budoucnost. Přečtu vám něco z jiné kapitoly z Bible, z 24. kapitoly Matoušova evangelia. Ježíšovi žáci se ho jednou ptali: Jak to bude s koncem světa. Pochopili, že by to mohl vědět. A s odkazem na Jeruzalémský chrám jim Ježíš říká: Mějte se na pozoru, aby vás někdo nesvedl. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat 'já jsem Mesiáš' a svedou mnohé. Ježíš říká, že přijdou falešní proroci, že budoucnost, dějiny budoucnosti budou dějinami náboženského supermarketu s tisíci nabídkami a mnoha působivými svody, a mnohé bude vypadat velmi křesťansky - jako Kristus! Pozor na to!

A pokračuje: Budete slyšet válečný ryk a zvěsti o válkách; hled'te, abyste se nelekali. Musí to být, ale to ještě není konec. Povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech. Ale to vše bude teprve začátek bolestí.

To nejsou nějaké pochmurné řeči, neříká, že svět zaniká, že přestanou jezdit popeláři, že všechno je nanic, že se nedá nic dělat. Ježíš říká: Ano, zlo se takto mobilizuje, eskaluje násilí, mluví taky o hladomorech a zemětřeseních. Máme v našem bohatém světě a moderním světě takové problémy s hladem, že skoro miliarda lidí nemá dost jídla. Známe zemětřesení, zažili jsme hrozné tsunami. Svět obchází hrůza. O tom Ježíš mluví. To všechno ale je, jak říká, jen začátek bolestí.

Tehdy vás budou, říká svým následovníkům, vydávat v soužení i na smrt a všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno. Předpovídá svým lidem pronásledování. Včera zapálili fanatici ve velkém pakistánském městě Lahore křesťanskou čtvrť. Mnoho domů shořelo. Křesťané si sotva zachránili holý život. Nepřestává to a nepřestává. Máme tu řadu iránských přátel. Íránské věznice jsou plné lidí, kteří jsou zavření kvůli Ježíši, protože se scházeli ve svých domech a četli si Bibli a tajná policie je vyslídila a zatkla. Ježíš říká: Budou vás nenávidět, budou vás pronásledovat. A pokračuje: Rozmůže se nepravost a vychladne láska mnohých. Mluví o době, kdy bude právo v pohrdání a všude se rozmůže nespravedlnost. Lidé budou říkat, že zákony jsou tu proto, aby se porušovaly. Existují na to specialisté právníci, kteří člověku poradí, kde je jaké skulina.

Toto hluboké pohrdání právem v naší zemi vede k tomu, že nastala doba ledová v srdcích. Ježíš říká, že kde se pohrdá právem, vychladne láska mnohých. Vede to i k tomu, že lidé říkají: Oddací list? Na nějakém čaru papíru přece nezáleží! Nám stačí naše láska. Ale mluví z toho hluboké pohrdání právem. Přestali chápat, že právo je ochrana slabšího. Vstupují do závazného svazku, protože tě chci chránit proti svými náladami. I kdyby to pro mě bylo výhodnější, nechci prostě zdrhnout. Tato právní závaznost, láska k právu a spravedlnosti, to je hluboký výraz lásky.

Ježíš ale říká i něco velmi pozitivního: A toto evangelium o království bude kázáno po celém světě na svědectví všem národům, a teprve potom přijde konec. Když to tehdy řekl, postávalo kolem něho

pár mladých mužů, kteří ani netušili, že země je kulatá. Ale zažili jsme to během oněch 2000 let. Jen tento týden tady, 21 jazyků. 1,2 až 1,5 miliónu lidí mnoha jazyků z mnoha zemí s námi bylo tento týden přes internet. A v mnoha zemích, které jsou uzavřené, zní dnes evangelium o Ježíši, lidé je slyší, v arabském světě i v Severní Koreji. Jsme svědky toho, co Ježíš říká, a co říká, platí; jsou to znamení toho, že Boží dějiny se blíží svému cíli. Mluví o tom negativním. Neříká to depresivně, s tím, že je to průšvih, říká, že je to začátek bolestí, porodních bolestí nového světa.

A to je obrovská naděje, protože přichází nový svět. Od chvíle, kdy se Bůh stal člověkem v Ježíši a nesl na kříž naše břemena a Bůh ho vzkřísil. Volá: Dej se smířit s Bohem! A lidé se mohou obnovit. A pokračuje to. Je to průlom Božího království, ještě ale ne v plnosti. Jsme na cestě. Ježíš říká, že nový svět se teprve rodí, s bolestmi, s těžkostmi. Říká to docela bez iluzí. Neříká, že všechno bude lepší a příjemnější, pokud se budeme trochu snažit. Zlo se bude pořád rozmáhat.

Ale všim prochází červená nit naděje zvěstování dobré zprávy, kterou nesou stateční vyznavači, kteří následují Ježíše a nesklánějí svá kolena před lháři a tyrany. To je stezka, které vede až k cíli. Co je ale tento cíl? Je to klimatická katastrofa nebo zhroucení ekonomiky? Příští jaderná válka?

Ježíš říká, najdeme to ve stejné kapitole: Hned po soužení těch dnů se zatmí slunce, měsíc ztratí svou zář, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti nebeské se zachvějí. Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi. Jako Syna člověka označuje Ježíš sám sebe. Je to biblický pojem, znamená pán světa a soudce světa, pochází z Danielova prorockví, z jeho velké vize budoucnosti. Pak přijde pán a soudce světa, a všechny čeledi země budou lomit rukama a uží Syna člověka přicházet na oblacích nebeských s velkou mocí a slávou. A to je cíl dějin: že Ježíš přijde, aby vzkřísil mrtvé a soudil. Je to dobrá zpráva pro všechny, kteří hladovějí a žízňají po spravedlnosti. Všechno jednou vyjde na světlo, všechna šikana v práci, strašlivé příběhy zneužívání, které byly zamlčeny, zamety pod koberec a nebyly odhaleny, všechno donášení tajné policii, všechno přijde ještě jednou na pořad dne před Bohem, všechna bezohlednost, se kterou šli lidé přes mrtvolky, jen aby si vydělali. O tom všem se ještě bude mluvit.

A to je dobrá zpráva pro všechny. Bůh se postará, aby byla zachráněna lidská důstojnost. Jsme přece Boží stvoření, která mohou Bohu odpovídat. On k nám hovoří a my můžeme odpovídat. Naše důstojnost je v odpovědnosti. Rádi bychom utekli, nechceme za nic ručit. Za to mohou to geny, výchova, a kdo ví, co ještě. Bůh ale říká: Ne, ty jsi za to odpovědný. A i když se schováš do kroví a nebudeš se ke své odpovědnosti chtít znát, Bůh nás všechny zavolá před svůj obličej, všechny. Ať tomu věříte nebo ne, zažijete to. Všichni to zažijeme. A bude se nás ptát: Co jsi udělal s darem, který jsem ti dal? A my mu budeme muset odpovědět.

To je krize! Ne smrt, to není žádná krize života! Jako lidé samozřejmě máme strach z umírání, ale s tím nám může pomoci paliativní medicína. Krize našeho života přijde před Božím soudem, až se nás zeptá, nepřeslechnutelně: Co jsi udělal se životem? Adame, kde jsi? Kaine, kde je tvůj bratr Abel? Na světlo vyjde všechna láska, kterou jsme zůstali dlužni.

To je ten skutečný cíl všeho. Proto nás Ježíš volá a říká: Přišel jsem, abych tě usmířil. Přišel jsem, aby k té ktizi došlo teď, abys teď přišel ke kříži, kam to všechno nesu. Bůh sám, soudce, nese to, co by pro mne znamenalo rozsudek smrti, abych já zůstal volný. Bere mne do náruče a říká: Pronesu tě smrti, do nového života; v mé čistotě, pravdě a spravedlnosti se můžeš postavit před Bohem, žít na věky ve společenství se mnou, nemusíš být zatracený a oddělený od Boha, ani teď ani na věčnosti, smíš mu patřit!

A pak mluví o tom, že přijde a stvoří nové nebe a novou zemi. Co to znamená pro můj život teď? Ve verši 35 říká Ježíš: Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou. To znamená, že pomine všechno, všechno, nezůstane nic, co mi dnes připadá tak cenné a stálé, nezůstane nic. Jediné, co zůstane, je slovo vzkříšeného a znovu přicházejícího Ježíše. Proto ten, kdo chce žít orientován na budoucnost, ten se už dnes orientuje, ten naslouchá dnes tomuto slovu. Proto vás prosím: čtěte Bibli. Čtěte, co Ježíš řekl a nenechte se balamutit tím, co říkají lidé, že je potřeba se přizpůsobit 21. století.

Pak už může být příliš pozdě! Pokud dnes ve všedním životě budeme naslouchat slovu toho, který bude míst poslední slovo světových dějin, můžeme si být jisti, že náš každodenní život, i když procházíme smrtí, utrpením a smrtí, má budoucnost. Budoucnost je to, co zůstane, vydrží, to je to jediné, co nám může dát orientaci.

Ježíš říká: Bud' bdělý, střízlivý. Střízlivý jako pod ledovou sprchou, ale plný naděje. Pán vstal z mrtvých, přijde vzkřísit mrtvé, osušit slzy, stvoří nové nebe, kde vládne spravedlnost, kde není utrpení a nemoc a nouze a smrt. Tak to říká Bible. Když tak budeš žít, mít před sebou tento cíl, projeví se to i na každodenním životě. A říká také: Bud' moudrý spolupracovník, chovej se jako moudrý, věr-

ný sluzebník, o kterého jeho pán ustanovil nad druhými, aby jim dával jídlo v pravý čas. Co potřebujeme, jsou lidé jako Klaus-Dieter John. Ne každý z nás to může dělat v tak velkém stylu, ale každý může tam, kde je: jako matka ve své rodině, jako otec ve své rodině, jako inženýr ve své kanceláři, jako podnikatel ve své firmě, jako učitel nebo učitelka ve škole nebo ve školce! Na malém prostoru, za který neseme odpovědnost, nebo na větším, kde působíme, všude jsou potřeba lidé naděje, lidé kteří nepodléhají panice: To se nevyplatí, je to nanic, zachraň se, kdo můžeš! Hlavně musím myslet na sebe! Je to přece jen jako kapka vody uprostřed pouště! Proč bych měl ztrácet svůj drahocenný čas něčím, takovým! Ať si každý pomůže sám!

Tohle je nálada, která vládne v naší zemi. My ale potřebujeme lidi naděje, o kterých Bůh řekne: Ty, já jsem tě stvořil k tomu, abys lidem, které mám rád, v pravý čas dával to, co potřebují k životu, abys je sytil. A někdy to může být skutečné syčení, jídlo a pití, nebo dobrý rozhovor, nebo lékařská pomoc nebo co je zrovna potřeba, především ale chleba života. Ježíš sám řekl: Já jsem chleba života, a jak se o tom mají vaši sousedé dovědět, když jim tento chleba nenaservírujete? Dejte jim jíst, říká Ježíš, dejte jim jíst. To je obrovská šance! Můžete samozřejmě žít taky bez naděje a říkat: Můj malý nevýznamný život, co zможу. Můj malý život je jenom jako malý díle puzzle, a utěšovat se tím a říkat, jsem jen jako malý dílek puzzle. Někdy nevím, jak to vypadá v celku, a nevím ani, jak dál. V takové chvíli mě nesmírně pomáhá, co řekl Ježíš: Neboj se! Já už se postarám o to, aby z toho vznikl obraz, který má. Pracuj ale na těch kouscích ve svém životě z celého srdce.

Apoštol Pavel jednou řekl, v 15. kapitole 1. listu Korintským: Buďte pevní, nedejte se zvíkat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná. Není marná díky Ježíši Kristu. On garantuje, že náš život není na kočku, on to garantuje! Je to obrovská úleva. Můžeš dělat docela obyčejné věci z celého srdce, můžeš náhle dělat i namáhavou práci s radostí a péčí a láskou - den co den to můžeš zakoušet: Vzkříšený Pán je s tebou.

Zítra, v normální pracovní den, bude s tebou, a moje osobní zkušenost je, že ve všední den je to ještě lepší než v neděli, že tam, kde je opravdový firmol, s ním člověk zakouší to nejlepší.

Mám jednoho velmi dobrého přítele, který se mnou ještě v hrozných dobách apartheidu jezdil po univerzitách tady v Německu, a studenti s ním tehdy diskutovali a říkali: Měli byste taky použít násilí. César byl nenásilným bojovníkem proti apartheidu a za spravedlnost, zanícený Ježíšův učedník. Studenti mu říkali: Nenásilím nic nezmůžete, musíte ho použít. A někdo mu říkal: Už je přece za pět minut dvanáct. A César na to s velkým klidem řekl: Ne, to se mýlíte. Už je pět minut po dvanácté. Nejtemnější hodiny jsou teprve před námi. Ale, pět minut po dvanácté znamená, že už začal nový den. Ježíš vstal z mrtvých, a proto nikdy nebudu sloužit zákonu nenávisti a odplaty a smrti. Sloužím a následuji toho, komu patří budoucnost.

Ano, v mnoha životech je pět minut po dvanácté a může před námi být ještě mnoho temných chvil nouze, slz, utrpení, pronásledování, vězení. Ježíš to nepřikrašloval, ale nový den už začal a proto můžeme žít s velkou jistotou a vášní a rozdávat chleba života, chleba naděje, sušit slzy, vychovávat děti, být věrní v manželství, upřímní a poctiví v podnikání. Pokud teď máte na jazyku chuť něčeho nového, je to nebe, nový Boží svět, co cítíte.

A pokud vám vyhrknou slzy a řeknete: Rád bych to také udělal, ale je už příliš pozdě, jsem v té špině až po krk, odpovím vám: Ne, ta špina je u Ježíše, na kříži. A proto je s vámi, když mu teď přinesete svoji špinu a řeknete: Tady jsem, odpusť mi můj hřích. Tvářil jsem se, že všemu rozumím nejlépe, a ty vidíš střepy toho, co jsem rozbil, lásku, kterou jsem zůstal dlužen, odpusť mi moje viny. Když přijdeš k Ježíšovu kříži, on ti řekne: Kvůli tomu jsem umřel! Kvůli tomu mě Bůh vzkřísil z mrtvých a srazil vaz smrti, abych mohl sundat tohle břemeno z tvých zad a zbavit tě tvého hříchu, aby ses mohl nadechnout. Pojďte ke mně všichni, kdo jste obtíženi a unavení, já vás občerstvím, říká Ježíš.

Je to pozvání Zachránce. Dnes večer. A pak spolu půjdeme, říká Ježíš, novou cestou, aby se z tebe stal člověk naděje, aby popela vyrazil plamen naděje. Ukážu ti cestu, budeme zápasit společně! Zakusíš, co to znamená dřina lásky, co znamená ušpinit si ruce v tomto světě, cítit na sobě bolesti druhých. Budeš prolévat slzy nad nouzí druhých, budeš daleko citlivější, protože budeš milosrdný. Kde je milosrdenství, tam je naděje pro budoucnost! Nebudou to lidé bezcitové, ale milosrdní, kdo má podíl na Božím vládě v tomto světě.

Toužíš po tom. V tom případě pojď. Máme tu místo setkání, světelný kříž. Je to symbol toho, že Bůh přišel do světa v Ježíši, který rozevřel svou náruč. Bůh sám nese to, co nás ničí a ničí to, bere to, co nás ničí do své smrti, do hrobu a říká: Pojď, zvu tě, zvu tě. Všechno co tě ničí, v časnosti i na věčnosti u mě můžeš odložit a budeš volný, svobodný.

Přijmi toto zaslíbení o odpuštění hříchů a přijmi ho pro sebe, aby Bůh mohl naplnit tvůj život, aby ho naplnil svým stvořitelským duchem. Je to závdavek nového nebe, kde budou setřeny všechny slzy a kde bude přebývat spravedlnost. Nech v sobě dnes večer zapálit oheň a staň se jeho žákem, tím že docela prostě a jednoduše řekneš: Pane, pochopil jsem, že nebe a země pominou, ale tvoje slovo nikdy nepomine, chci teď být tvým žákem, chci každý den číst tvoje slovo.

Neumím to, ale chci se naučit, jak to myslíš se životem, jak zacházet s penězi, Ježíši, podle tvých představ. Ježíš říká: I to mi patří. Těš se z toho, co máš, a milosrdně a spravedlivě se o to děl. Co budeme dělat se svým autem, co budeme dělat se svým tělem, Ježíš ti to ukáže. Bible ti to řekne. A ty poznáš: Vůbec nejsem sám. Existuje spousta lidí naděje, existuje tu celý tým, tým lidí naděje, kteří za svůj život vděčí Ježíši a nechávají se jím v životě vést.

Každý večer jsme tu stáli s řadou lidí, chytili jsme se za ruce a říkali jsme modlitbu a slova jednoho velkého švábského křesťana a básníka: Že Ježíš zvítězil, to platí na věky, jeho je celý svět, jeho jsme i my.

Pokud tak chceš žít, tak tě prosím, abys teď vstal, ať jsi kdekoli. Vstaň a vydej se dopředu ke kříži. Pojď na místo setkání. Nabídnou ti modlitbu. Zvu i vás, na přenosových místech a u obrazovky, můžete se modlit spolu s námi. Budu tu modlitbu říkat větu po větě a vy ji vezmete jako svoji modlitbu. Řekneme:

Ježíši, děkuji ti, že mě tak moc miluješ. Přijímám tvé pozvání a otvírám ti svůj život. Vyznávám ti své viny a prosím tě o odpuštění. Děkuji ti, že jsi za mne zemřel na kříži a že jsi mi všechny mé viny odpustil. Celý můj život teď bude patřit tobě. - Chcete to říci, pomodlit se těmito slovy? Celý můj život, minulost, přítomnost a budoucnost bude patřit tobě. - Chci ti důvěřovat. Chci tě následovat. Ukazuj mi svoji cestu. Ty jsi můj Pán. Děkuji, že jsi mne přijal.

Pokud se chcete upřímně pomodlit tuto modlitbu, je to nový začátek, přijmete Ježíše do svého života. A pokud po tom toužíš, tak přijď sem dopředu. Sbor nám zazpívá píseň: Ježíši, k tobě mohu přijít takový, jaký jsem. A poslední sloce se tam zpívá? Ježíši, u tebe nemusím zůstat, takový jaký jsem. Během písně můžeš přijít. Budou tu vepředu naši spolupracovníci, se kterými si pak budeš moci promluvit a kteří se s tebou pomodlí, když budeš chtít.

Místo setkání máte také na všech přenosových místech. Ježíš tě volá, stojí o tebe. Odpověz na jeho volání a pojď ke kříži. Moderátoři na přenosových místech vám ukáží, kde máte místo setkání tam u vás a kam můžete přijít. V Ježíšově jménu tě prosím: Pojď

Píseň: Ježíši, k tobě mohu přijít

Srdečně vás vítám. A zvu vás, abyste se teď se mnou pomodlili. Modlete se větu po větě a říkejte to jako svoji osobní modlitbu:

Ježíši, děkuji ti, že mě tak moc miluješ. Přijímám tvé pozvání a otvírám ti svůj život. Vyznávám ti své viny a prosím tě o odpuštění. Děkuji ti, že jsi za mne zemřel na kříži a že jsi mi všechny mé viny odpustil. Celý můj život teď bude patřit tobě. Chci ti důvěřovat. Chci tě následovat. Ukazuj mi svoji cestu. Ty jsi můj Pán. Děkuji, že jsi mne přijal. Amen.

Bůh nelže. Je věrný. A říká ti docela osobní slovo ujištění. Tak to čteme v Bibli: Bůh ti říká: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.

To platí. Každý další den. Děkuji za to, vyhledávej Ježíšovu přítomnost v rozhovoru, v modlitbě. Čti Bibli, Boží milostný dopis, který ti napsal, abys ho lépe poznal. Najdi si společenství křesťanů a nech si od nich pomoci, aby se z dnešního začátku stala celoživotní cesta.

Loučíme se s přenosovými místy a to modlitbou požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Nashledanou.